

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Ivety Veselé a Mgr. Zdeňky Winklerové v právní věci

žalobce: **L. L. V.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Robotkou
sídlem Hlinky 155/86, 603 00 Brno

proti
žalované: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 – Nové Město
zastoupená advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 101 166,99 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. října 2020, č. j. 41 C 258/2019 - 41,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13 261,60 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ervína Perthena, MBA.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem v záhlaví označeným soud prvního stupně zamítl žalobou s požadavkem, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 101 166,99 Kč s příslušenstvím ve výroku označeným (výrok I). Žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 22 829,08 Kč k rukám JUDr. Ervína Perthena, MBA, advokáta ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).
2. Zaplacení žalované částky se žalobce domáhal na základě tvrzení, že dne 17. 6. 2013 byla mezi žalobcem a žalovanou uzavřena smlouva o revolvingovém úvěru, na jejímž základě se žalovaná zavázala poskytnout žalobci základní částku ve výši 30 000 Kč, žalobce se tuto částku zavázal žalované vrátit v základních 42 měsíčních splátkách ve výši 2 552 Kč. Tuto smlouvu označil za absolutně neplatnou, když tvrdil, že žalovaná po domnělé právní moci dokumentu označeného jako rozhodčí nález přistoupila k podání exekučního návrhu, na jeho základě bylo zahájeno exekuční řízení vedené pod sp. zn. 160 Ex 24 97/15. V rámci tohoto exekučního řízení byla vymožena částka ve výši 393 879,79 Kč, a z této částky bylo ještě před zastavením exekučního řízení žalované vyplaceno 101 166,99 Kč. Krom toho před zahájením exekučního řízení byla ze strany žalobce, tedy mimo exekuci, zaplacena částka 35 728 Kč. Tvrdil, že tyto částky představují plnění na příslušenství poskytnuté jistiny. Důvodem pro zastavení exekučního řízení byly podstatné vady exekučního titulu, když úvěrová smlouva a spolu s ní sjednaná rozhodčí smlouva jako celek byly shledány jako neplatné v souladu s § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.). Částka, jež byla vyplacena soudním exekutorem v řízení vedeném pod sp. zn. 160 Ex 24 97/15 ve výši 101 166,99 Kč tak představuje plnění bez platného právního důvodu [§ 2993 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.)]. Uvedl, že si je vědom existence rozhodčího nálezu JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 9. 2. 2015, č. j. 102 Rozh 10095/2014 – 7, současně však tvrdil, že jej nelze považovat za rozhodčí nález dle zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení ve znění pozdějších předpisů. Na základě absolutně neplatné rozhodčí smlouvy, která nevyvolává právní důsledky, totiž nemůže dojít k vydání rozhodčího nálezu, který by bylo třeba rušit podle ustanovení zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení. Znamená to, že existuje pouze dokument s názvem rozhodčí nález, který ovšem rozhodčím nálezem de lege lata není, proto nemůže být ani exekučním titulem. Na podporu svojí argumentace odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3194/18, podle něhož v exekučním řízení obecným soudům přísluší zabývat se zásadními vadami exekučního titulu. V případě existence takových vad jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Dále poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4129/18, z něhož citoval. Za právně významné považoval i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3331/2017. Na základě těchto tvrzení požadoval na žalované zaplacení 101 166,99 Kč.
3. Soud prvního stupně ve věci rozhodl platebním rozkazem ze dne 27. 1. 2020, č. j. 41 C 258/2019 - 11, proti němuž podala žalovaná včasný odpor. Na svoji obranu tvrdila, že existuje hmotně právní závazek z úvěrové smlouvy ze dne 17. 6. 2013, číslo 9100731437, přičemž zastavení exekuce nemá vliv na to, že zde tento hmotněprávní závazek existuje. Především byl vydán rozhodčí nález rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 9. 2. 2015, č. j. 102 Rozh 10095/2014 - 7, který nabyl právní moci a stal se vykonatelným. Rozhodně nelze ze zastavení exekuce vyvozovat, že by zanikl hmotněprávní závazek, navíc přiznaný stále platným rozhodčím nálezem. Ostatně exekuční soud ani nebyl oprávněn věcně přezkoumávat úvěrovou smlouvu, když konstantní judikatura, která nebyla nikdy zpochybněna, zapovídá věcný přezkum exekučního titulu (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, 30 Cdo 3712/2012, 29 Odo 1222/2005 publikovaný ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem R 103/2008). Žalovaná rovněž poukázala na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2018, č. j. 22 Co 218/2018 - 325, z něhož citovala. Uvedla, že obdobně se soudy vyjádřily i v rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 14 Co 193/2018, Krajský soud v Českých Budějovicích sp. zn. 15 Co 304/2018, Krajský

soud v Hradci Králové sp. zn. 20 Co 304/2018, Krajský soud v Praze sp. zn. 26 Co 300/2018, Krajský soud v Brně sp. zn. 12 Co 338/2017 a 20 Co 94 2018, Městský soud v Praze sp. zn. 35 Co 249/2018. Dále se vyjádřila k výši sjednaného úroku a tvrdila, že byl sjednán v zákonných limitech a i v tomto směru odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu a krajských soudů. K institutu smluvní pokuty žalovaná konstatovala, že je jedním z právních prostředků zajištění závazku, jejím smyslem je zajištění splnění povinností, jež jsou obsahem závazku. S poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky uzavřela, že výkon práva sice nesmí být v rozporu s dobrými mravy, nicméně dle soudní praxe nemůže při posouzení, zda jde o rozpor s dobrými mravy, zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává rozporu s dobrými mravy, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídativosti při uzavírání konkrétního právního vztahu. Pokud by tedy byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná, de facto by byla nezodpovědnému jednání žalobce spočívajícímu v porušení zásady pacta sunt servanda, a zásady autonomie vůle poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem. Zdůraznila, že uvedené závěry podporuje i aktuální judikatura Nejvyššího soudu České republiky nebo odborná literatura. I ochrana spotřebitele má totiž své meze a v žádném případě ji nelze pojmát jako obranu jeho lehkomyšlnosti a nezodpovědnosti (odkaz na komentář první vydání Praha: C. H. BECK, 2000 08, 408 s.).

4. Soud prvního stupně z hlediska skutkového vyšel z nesporných tvrzení účastníků ohledně uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru ze dne 17. 6. 2013, o vydání rozhodčího nálezu JUDr. Jiřím Kolaříkem ze dne 9. 2. 2015, o tom, že žalovaná přistoupila k podání exekučního návrhu proti žalobci v exekučním řízení vedeném Mgr. Marcelu Petrošovou, soudní exekutorkou, Exekutorský úřad Břeclav, sp. zn. 160 Ex 2497/15, jimž bylo vymoženo 101 066,99 Kč (vyjma platby žalobce/povinného plněné mimo exekuci). Vyšel dále ze zjištění, že exekuce byla usnesením Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 EXE 1436/2015 - 126 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně pobočka Jihlava ze dne 12. 6. 2019, č. j. 72 Co 10/2019 - 218 zastavena z důvodu neplatnosti sjednané rozhodčí doložky s ohledem k okolnostem, za nichž byla uzavřena, a se zřetelem ke zhodnocení účastníky sjednaných podmínek jako celku, které soud považoval za natolik nepřiměřené, že znamenaly ve svém důsledku pro povinného jako spotřebitele značnou procesní nevýhodu. Soud shledal nemravnou výši úrokové sazby a odkázal i na vysoké množství sankční mechanismů. Exekuce tak byla soudem zastavena s odkazem na § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., odvolací soud se ve shora uvedené exekuční věci ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o neplatnosti úvěrové smlouvy a spolu s ní sjednané rozhodčí doložky podle § 39 občanského zákoníku.
5. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 2291 odst. 1, odst. 2, § 2991 odst. 2, § 2993 o. z., § 31 zák. č. 216 /1994 Sb. a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Předdeslal, že v řízení zůstalo nesporné, že rozhodčí nález nebyl předmětem přezkumu v řízení před soudem ve smyslu § 31 zákona č. 216/1994 Sb. (dále jen ZoRR), respektive žalobce takový návrh ani nepodal, ačkoliv námitky vznášené žalobcem proti rozhodčímu nálezu, respektive rozhodčí smlouvě, jsou námitkami, na něž pamatuje § 31 písm. b) ZoRR. Vznáší totiž námitku neplatnosti rozhodčí smlouvy ve smyslu § 31 písm. b) ZoRR, jíž se však soud mohl zabývat toliko v řízení o žalobě, kterou by se žalobce domáhal zrušení rozhodčího nálezu ve smyslu § 31 písm. b) ZoRR. Pod zrušovací důvody, na něž pamatuje § 31 písm. b) ZoRR přitom spadají případy absolutní neplatnosti rozhodčí smlouvy ve smyslu § 580 a § 588 o. z., případy neplatně sjednané rozhodčí doložky, případy, kdy rozhodčí smlouva vůbec nevznikla, respektive případy zdánlivosti rozhodčí smlouvy, tedy kdy rozhodčí smlouva byla uzavřena jen zdánlivě a jedná se o nicotné právní jednání. Za situace, kdy mezi účastníky došlo k uzavření rozhodčí smlouvy, na jejímž základě byla následně věc projednána a rozhodnuta rozhodcem a vydán rozhodčí nález, soud není příslušný k rozhodování ve věci samé (věc plnění z předmětné úvěrové smlouvy). Rozhodčí nález ve věci vydaný by mohl být podroben přezkumu a případně zrušen pouze z důvodu, na které pamatuje

§ 31 ZoRR. Naopak pravomocný rozhodčí nález tvoří překážku věci rozhodnuté a soud se k nyní projednávané žalobě námitkami vznášenými žalobcem proti rozhodčí smlouvě a smlouvě úvěrové zabývat nemůže. Rozhodčí nález, kterým bylo uloženo žalobci plnit žalované částku 101 166,99 Kč, jejíhož vrácení se nyní domáhá, nadále zůstává právním důvodem (titulem), na jeho základě žalobce žalované plnil, a nelze tedy dospět k závěru, že plnění, které žalobce učinil předmětem tohoto sporu, je plněním přijatým žalovanou bez právního důvodu ve smyslu § 2991 a následujících o. z. Soud prvního stupně se proto nezabýval otázkou platnosti předmětné úvěrové smlouvy, když ani závěr o její neplatnosti učiněný v tomto řízení by na existenci shora uvedeného rozhodčího nálezu ničeho nezměnil.

6. Soud prvního stupně se vypořádal i s poukazy žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu a konstatoval, že závěry vyjádřené v rozhodnutí 22 Cdo 3331/2017 nelze vztahovat bez dalšího na projednávanou věc, v níž se žalobce domáhá vrácení požadovaného plnění. Závěry vyjádřené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4129/18 se vztahují k otázce, jejíž posouzení by mělo význam v rámci přezkumu platnosti uzavřené úvěrové smlouvy, což z důvodu již uvedeným není předmětem tohoto sporu. Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3194/18 se pak zabývá otázkou posuzování platnosti exekučních titulů v řízení exekučním, a na posouzení projednávané věci nelze jeho závěry aplikovat.
7. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle procesního úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.) a procesně úspěšné žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení, jejichž rozsah a výši v odůvodnění svého rozhodnutí specifikoval.
8. Rozsudek napadl žalobce včas podaným odvoláním, které založil na odvolacím důvodu podle § 205 odst. 2 písm. d) a g) o. s. ř., tedy soudu prvního stupně vytýkal, že neúplně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. K uplatněným odvolacím důvodům uvedl, že soud prvního stupně vychází z nesprávné premisy, dle níž je třeba v případě absolutní neplatnosti rozhodčí smlouvy vždy postupovat skrze přezkum rozhodčího nálezu podle § 31 a následujících zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Zdůraznil, že rozhodčí nález byl v dané věci vydán na základě rozhodčí smlouvy, kterou je třeba považovat za absolutně neplatnou. Poukázal na rozhodnutí okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 EXE 1336/2015 - 126 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně - pobočka v Jihlavě ze dne 12. 6. 2019, č. j. 72 Co 10/2019 – 218, a akcentoval, že soudy v těchto rozhodnutích konstatovaly absolutní neplatnost celé ve věci uzavřené smluvní dokumentace. Na podporu své argumentace poukázal na nález Ústavního soudu III. ÚS 4129/18, I. ÚS 199/11, III. ÚS 4084/12. S poukazem na § 588 o. z. § 39 obč. zák. uvedl, že na základě absolutně neplatného právního jednání nevznikne vůbec rozhodci oprávnění rozhodčí nález v dané věci vydat. Na vydaný rozhodčí nález tedy nelze pohlížet jako na rozhodčí nález de iure. Rozhodčí smlouva je pouze soukromoprávní listinou, která může zásadním způsobem zasáhnout do práv smluvních stran, a takto by na ni mělo být také nahlíženo. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas s výkladem rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3331/2017 provedeným soudem prvního stupně. Poukázal pak i rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 958/2012 uveřejněném pod číslem 92/2013 Sbírky rozhodnutí a stanovisek, v němž Nejvyšší soud mimo jiné dospěl k závěru, že rozhodčí nález není způsobilým exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 120/2001 Sb., podle něhož by mohla být nařízena exekuce, jestliže byl rozhodčí nález vydán na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
9. Žalovaná navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně, který označila za věcně správný. Tak jako v předchozím průběhu řízení argumentovala existencí hmotněprávního závazku žalobce z

úvěrové smlouvy ze dne 17. 6. 2013 s tím, že ani zastavení exekuce nemá vliv na to, že zde tento hmotněprávní závazek existuje. Rozhodnutí o zastavení exekuce bylo výsledkem přezkoumávání exekučního titulu, nikoliv dluhu samotného. Zejména pak stále existuje rozhodčí nález rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 9. 2. 2015, č. j. 102 Rozh 10095/2014 - 7, který nabyl právní moci a stal se vykonatelným. Rozhodně tak nelze ze zastavení exekuce vyvozovat, že by zanikl hmotněprávní závazek přiznaný stále platným rozhodčím nálezem. V tomto směru poukázala na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, 30 Cdo 3712/2012, 29 Odo 1222/2005. Dále se žalovaná vyjadřovala k sjednanému úroku ve smlouvě o úvěru a tvrdila, že byl sjednán v zákonných limitech. V této souvislosti pak poukázala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2020, č. j. 66 Co 580/2019 – 187, z něhož citovala. Shodně argumentovala i ve vztahu ke sjednaným smluvním pokutám.

10. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, jež předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání **není** důvodné.
11. Žalobce se domáhá vydání bezdůvodného obohacení představujícího v exekuci vymoženou částku, kterou také učinil předmětem sporu. Vznik bezdůvodného obohacení na straně žalované přitom spatřuje v tom, že přijala plnění na základě absolutně neplatné smlouvy, a v tomto směru odkazuje na rozhodnutí okresního soudu ve Žďáru na Sázavou vydané v exekučním řízení dne 26. 10. 2018, č. j. 15 EXE 13 36/2015 - 26, kterým byla exekuce zastavena. Důvodem pro zastavení exekuce přitom byly podstatné vady exekučního titulu (v tomto směru lze odkázat na skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně).
12. Z hlediska skutkového nebylo mezi účastníky řízení sporu, odvolací soud proto ze skutkových závěrů přijatých soudem prvního stupně vycházel, když byly výsledkem korektně provedeného procesu dokazování. Odlišně od prvostupňového soudu odvolací soud posoudil otázku, kterým právním předpisem se právní vztah účastníků řídí.
13. Dle § 3028 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.) tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se i jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Judikatura je jednotná v tom, že za „jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“, považuje přechodné ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. ty, o nichž se nezmiňuje odstavec druhý tohoto ustanovení, tedy právní poměry závazkové (srovnej příkladmo rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 5369/2016). Znamená to, že z práva a povinnosti vzniklé ze smlouvy o revolvingovém úvěru uzavřené mezi účastníky dne 17. 6. 2013 se řídí dosavadními právními předpisy, tedy zákonem č. 40/1964 Sb. (dále též jen obč. zák.)
14. Podle § 451 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu, nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.
15. Předpokladem vzniku bezdůvodného obohacení tedy je, že majetkové hodnoty byly získány neoprávněně/bez právního důvodu. V poměrech souzené věci však rozhodčí nález vydaný rozhodcem JUDr. Jiřím Kolaříkem ze dne 9. 2. 2015, č. j. 102 Rozh 10095/2014 - 7 přiznal

oprávněnému proti povinné právo na plnění, a toto rozhodnutí dosud nebylo zrušeno. Exekuce však byla zastavena za situace, kdy exekuční soud dospěl k závěru o neplatnosti sjednané rozhodčí doložky, o nemravnosti výše úrokové sazby a o vysokém množství sankčních mechanismů (v podrobnostech lze odkázat na skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně).

16. Odvolací soud předesílá, že vykonávací řízení a nalézací řízení jsou samostatné druhy civilního procesu, které se navzájem liší především svým účelem. Účelem nalézacího řízení sporného je, zjednodušeně řečeno, vydání autoritativního rozhodnutí o tom, na čí straně je právo, účelem vykonávacího řízení je vynucení autoritativně přiznaného práva, a to prostředky upravenými v zákoně (zákon č. 99/1963 Sb., o. s. ř., zákon č. 120/2001 Sb., exekuční řád). Již z uvedeného je zřejmé, že exekuční řízení neslouží k dalšímu přezkumu exekučního titulu. Soudní judikatura, především judikatura Ústavního soudu České republiky, však připustila výjimky z této zásady, kdy přijala závěr, že i v exekučním řízení jsou soudy povinny zabývat se smluvními ujednáními, jestliže naplňují kritéria zjevné nespravedlnosti, a rozhodce neměl pravomoc v takové věci rozhodnout (srovnej II. ÚS 2230/16, Pl. ÚS 9/15, III. ÚS 4084/12). V rozhodnutí I. ÚS 3962/18 ze dne 6. 4. 2021 Ústavní soud uzavřel, že obecné soudy musí v exekučním řízení zkoumat, zda byla uzavřena řádná rozhodčí smlouva, a to jak rozhodčí doložka, tak smlouva o rozhodci, zda vůbec měli rozhodci pravomoc rozhodčí nález vydat. Citovaná rozhodnutí Ústavního soudu však tento závěr přijala jen pro účely exekučního řízení, což znamená, že stanovila povinnost exekučního soudu zabývat se v exekučním řízení zásadními vadami exekučního titulu, a povinnost v takovém případě exekuci zastavit. Judikatura Ústavního soudu má tedy dopad výlučně do exekučního řízení v tom směru, že účel exekučního řízení nebude naplněn, když zásadní vady exekučního titulu, případně zjištění, že by výkon rozhodnutí vedl k zjevné nespravedlnosti či by byl v rozporu s principy právního státu, činí výkon rozhodnutí nepřijatelným (§ 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.). Uvedené závěry však nemění nic na existenci pravomocného rozhodčího nálezu, který má podle § 28 odst. 2 ZoRR stejné účinky jako soudní rozhodnutí, to jest má povahu veřejné listiny (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu 29 I Cdo 72/2016). Jestliže tedy žalovaná přijala od žalobce žalovanou částku na základě takového rozhodnutí, které nebylo zrušeno, představuje právní důvod pro přijetí plnění, a nejsou proto naplněny zákonné předpoklady pro vznik bezdůvodného obohacení. Žaloba, jejíž žalobní důvod je založen právě na zaplacení žalované částky z titulu jejího přijetí žalovanou bez právního důvodu, proto nemůže být úspěšná.
17. Odvolací soud se s uvedenými důvody odchýlil od závěrů přijatých Městským soudem v Praze sp. zn. 13 Co 50/2020, který ve skutkově obdobné věci žalobě vyhověl, když mimo jiné, konstatoval, „že rozhodčí nález představuje rozhodnutí nicotné, a je bez významu, zda bylo zrušeno či nikoliv“. Nicotnost rozhodnutí je právní pojem především správního soudnictvím a jeho úprava je provedena zejména v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, zákoník číslo 150/2002 Sb., s. ř. s., zákon číslo 280/2009 Sb., daňový řád. V poměrech souzené věci rozhodce rozhodoval v rámci své pravomoci, neboť se jedná o řešení sporu podle § 2 ZoRR, a vytýkané vady rozhodčího řízení či neplatnost rozhodčí doložky mohly být pouze důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu postupem podle § 31 ZoRR, takovýto návrh však žalobce nepodal. Nevyužil-li tedy žalobce tohoto procesního institutu, pravomocný rozhodčí nález, tak jako jiné soudní rozhodnutí, je nezměnitelný a závazný. Vady řízení jeho vydání předcházející, či neplatnost rozhodčí doložky přitom na tomto závěru nemůže ničeho změnit.
18. S uvedenými důvody odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně akcesoricky navazujícího výroku o náhradě nákladů řízení.
19. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř.. Žalované, která byla i v této fázi řízení plně procesně úspěšná, byla přiznána náhrada nákladů účelně vynaložených na bránění práva, tvořených odměnou za právní zastoupení

v celkové výši 13 261,60 Kč (dva úkony právní služby á 5 180 Kč, dvakrát paušální částka á 300 Kč, 21% DPH 2 301,60 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím obvodního soudu pro Prahu 1.

Praha 26. srpna 2021

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu